

Politik “Glasnost” Dağılmayı, Bilimsel “Şeffaflık” Dirilmeyi Getirir...

Türkiye bugün, Amerikan Emperyalizmi'nin 2.Dünya Savaşı'ndan sonra empoze etmiş olduğu, ve 60 küsur yıldır uygulanmakta bulunan “demokrasi” rejimi mârifetiyle, en mürâi ve yalancı insanlarını kalburüstü yapar, ve de yönetici olarak seçer hâle gelmiştir. Çünkü 60 küsur yıl önceki aydınların çoğu, Tanzîmat'ın, “millî mânevî değerlere saygılı Avrupalı” insanlar olarak yetiştirmiş bulunduğu Âyan ve Bendegân takımının çocuklarından veya torunlarından başkaları değildi. Ve “Savaş” gâlibi muzaffer “demokrasiler” cephesi de, “iş gücü” ve “tüketici” olarak verdikleri kayıpları telâfi etmek için, seks etkinlikleri ile güdümlenmiş bir “türetim ekonomisi” uygulamak zorundaydılar. Dolayısıyla bizim aydınlarımız da, Batılı olarak yaşadıklarını, daha fazla halktan gizlemek, ve daha da fazla halka yalan söylemek durumunda kalmaktaydılar. Ve yalanlarla, dolanlarla statü elde etmiş ve başa geçmiş buldukları için de, emperyalistlere uşak olmaya mecburdular tabii ki... Ama onlar mevkilerine (koltuklarına) ısındıkça, halktan aldıkları oyları gerçek bir halk desteği sandılar; onlara -özel hayatları hakkında- söyledikleri veya yaydıkları yalanları unutarak... Ve de bu gafletlerinin bedelini ağır ödediler; çünkü bir “Darbe” ile “fitne-fücur” ilişkiler ortaya saçıldı ve sorumlu görülen bâzılarını “ip”e kadar götürdü... Ama aynı zihniyet, bugün de sürüp gitmekte, ve üstelik son zamanlarda, -Sovyetler'in âkıbetini çağrıştırır şekilde- şeffaflık, şeffaflık diye sloganlar atılmaktadır. Halbuki bu yalancı ve oportünist zihniyete göre, doğru ve mantıklı düşünmek, hatta bilimsel(!) düşünmek demek, çoğunluğun düşüncesinden veya kanaatlerinden yana olmak demektir. Öyle ki, bu kafalara göre, çoğunlukta kendi leyhlerine kanaat oluşturmak için her türlü uğraş mubahtır ama, çoğunluğun temâyülünün kazanılmayacağı hissedildiğinde “iki kere ikinin dört ettiği” bile doğru değildir. Onun için, kendilerinin foyalarını halktan gizlemeye yarayan bu “demokrasibilik” oyunu, çok hoşlarına gitmektedir; Demokrat Parti'lilerin uğradığı âkıbete rağmen... Çünkü “halk dalkavukluğu”, yalancı ve dolancı insanların başlıca meşrûiyet kazanma yöntemidir; ve de hangi ideolojiye mâtûfen yapılıyor olması, hiç de önemli değildir; yoksa -her birinin yalanı farklı olan- bu yalancı insanların bir araya gelmeleri ve/veya objektif bir gerçeklik üzerine anlaşmaları mümkün değildir... O halde bugün, çoğunluğun -itiraf edebileceği- bir gizliliği saklılığı olamayacağına, ve bu yönetici taifenin de, hiçbir zaman art niyetlerini ve sırlarını açığa vuramayacaklarına göre, “şeffaflık” sloganlarının ardındaki nihâi amacın aynen Sovyetler'de olduğu gibi, yaratılacak kavram kargaşası ve mugâlâta ortamında halkın serseme çevrilerek, farklı farklı art niyetlerin sahipleri arasında, mevcut Milli servetin ve mülkün (memleketin) -demokratik (!) bir şekilde halka tastik ettirilerek- bölüşülmesi olduğu rahatça anlaşılmaktadır. Dinlerin, “alabildiğine üreyin!” emri, ve kapitalizmin “türetim ekonomisi” teorisinin “müreffeh hayat” vaadi mûcibince varılacak nokta da, “amipler gibi bölünme” hâlidir tabii ki... Kaldı ki, DP'lilerin zihniyetini tâkiben ve taklîden bugün yönetimi devralmış bulunan köy, kasaba ve varoş çocukları, “halk dalkavukluğu” anlamındaki sözkonusu popülist politikaları, -dîni de liyâkatla(!) kullanarak- çok daha başarılı(!) bir şekilde uygulamaktadırlar. Ve de bunların menfaat türü, -gizli ve marazî seks ihtiyâcı (!) “imam nikâhı” ile meşrûlaştırıldığı için- açık bir şekilde, “gösterişe ve her türlü açgözlülüğe harcanacak para” şekline dönüşmüştür artık... **“Böyle gelen eyyâm-ı bahârın, böyle olur Nevruz'u”** meseli mûcibince...

Bugünlere Nasıl Gelindi?.. İşte Cevâbı Gösteren Şeffaflık!...

1950 seçimleriyle Adnan Menderes'in öncülüğünde ortaya çıkan siyâsî (yönetici) kadro, -genellikle- Tanzîmat'ın yetiştirmiş olduğu, “içi yobaz, dışı gâvur” Âyan ve Bendegân çocuklarından başkası değildi. Dolayısıyla bunlar Atatürk'ü de, O'nun bilimi rehber alabilen -ön yargısız- inisiyator kişiliğini de anlayamayan insanlardı... Bunlar, her Tanzîmat aydını gibi, kendini -günlük hayatta- Batılıların “Rasyonalizm”ine, daha da kötüsü “pozitivist görüş”üne kaptırmış, dolayısıyla Dîni de, mantıksız ve metafizik kabul ve kurgular olarak şuuraltı'na itmiş, kafadan çatlak (şizofrenik) kişiliklerdi. Ve onun için de, geleneksel hayatın hüküm sürdüğü mûhitlerinde, “cinsel hayat”larını özgürce yaşayamayıp, bastırılmış duygularla cinsel sapkınlığa uğramış insanlardı. Bunların, Memâlik-i Osmanî'nin son yağmalarından nemâlanmış varlıklı Âyan ve Bendegân ailelerinden geldiklerinden dolayı, iktisâdî suistimallerde gözleri yoktu. Ama türlü çeşitli cinsel fantazilerini, -saygın bir insan gibi yaşayarak- gerçekleştirebilmek için, “siyâsi iktidar” olmaya ihtiyaçları vardı. Onun içindir ki, büyük bir şevkle iktidâra gelip, “dostlar

alışverişte görsün” misâli, nümâyîşkâr bir dinamizm gösterdiler. Yâni gösterdikleri etkinlikler, “süblimasyon” şeklinde yaratılan insânî değerler, veya normal bir cinsel güdünün, irâde ile frenlenmesinden mütevellid eserleri anlamında değil, “şartlı refleks” şeklinde alışkanlık kazanılmış, seksopatolojik heyecan ve şehevî hırsların kamuflajı anlamındaydı. Ve onun için de , yaptıkları icraatlar, abuk-subuk ve komaca akılla yapılan işler olmaktan öteye gidemedi... Adnan Menderes'in psikopatolojik anlamda bir seks düşkününü olduğunu herkes biliyordu. Hatta Recep Peker bu husûsu açıkça dile getirmişti de, adamın -sanki ilgisi varmış gibi- ne faşistliğini ne de despotluğunu bırakmışlardı... Ama en sonunda, Yassıada Mahkemesi'nde bu husus subûta ermiş ve tescil edilmişti... Yâni kendisi, mevki ve iktidar sâhibi insanların (erkeklerin) karılarını ayartmaktan apayrı bir zevk alıyordu; ki bu da, -psikolojik analizde- “hemcinsinden intikam almak isteği” gibi bir “gizli homoseksüalite” eğilimini aksettiriyordu... Ancak ne var ki, diğer mesai arkadaşları, -en azından çekirdek kadro- kendisinden çok daha seksopat olduklarından, tam bir uyum veya “zımnî mutâbakat” hâlinde işlerine ve -halkın gıyâbındaki- suç ortaklıklarına devam ediyorlardı. Onun için de kimse kimseyi -derinliğine- eleştiremiyor, öz eleştiriye dâvet edemiyor, ve dolayısıyla de objektif bir fikir analizi veya tahlili imkânsız hâle geliyordu. Ve bunun bir neticesi olarak da, çoğunluğun geleneksel kanılarını paylaşıyor görünmek, “doğru düşünme”nin veya “yanlış yapmayan adam” olmanın karînesi hâline geliyordu. Ve dolayısıyla, bu fiilî tavırların empoze ettiği öğretiyile de gençler, bütün doğruların ispâtını, veya bütün iddiaların doğruluğunu, çoğunluğun ittifâkında görmeye ve aramaya başlıyorlardı. Ki zâten, itaat etmek üzere yetiştirildikleri büyüklerinin, “seksopatoloji”lerini görmezden gelerek onlarla -bir nevî- suç ortaklığına girmek sûretiyle de, böyle bir mantığı fiilen kabul etmiş oluyorlardı... İşte bizim, “çoğunluğun tahakkümüne uyma” anlamındaki “demokrasi”ye olan hayranlığımız, böyle bir patolojik zeminden veya orijinden kaynaklanmaktadır... Halbuki, Vatana Millete hizmet aşkıyla (!) koşuşturma veya çırpınma görüntüsü veren o, neşeli, güleç ve dinamik DP kodamanları, Amerikalı danışmanların tavsiyelerini dinleyip, mûtâd imzaları ve nutukları atmak şeklindeki rutin işlerini görürlerken aslında, muayyen mekânlarda kendilerini bekleyen “hûri”, “gılman” veya “gulampâre”lerini (yani “kulampara”larını) düşünerek -onların hayâline- gülümsemekteydiler... Yoksa, böyle olmasa, ekonomik canlanma ve kalkınma için “demiryollarını iptal edip karayolları yapın” veya “kendi tahıllarınızı, meyvelerinizi islâh etmekle uğraşmayın da, bizim tohumlarımızı alın” anlamındaki uzman (!) önerilerini yutmaz, ve de mesela, “sebze-meyve taşımacılığında kısa mesâfeler için -geleneksel olarak- kullanılan kâğıt kâğıtlardan vazgeçip, zâyîâtı önlemek üzere, derinliği az olan kasa'lara geçin” gibi basit bir öneri için bile, bol tahsîsatla Amerika'dan “mütehassis” getirtmeye kalkmazlardı... Kaldı ki onların zararları, “çoğunluğun -bir şekilde- oyu alındı mı, her türlü şahsî yanlışların (liyâkatsızlık, yolsuzluk ve sapıklıkların) üstü örtülebilir” anlamındaki bir kanının yerleşmesi bakımından kötü örnek olmalarıyla da sınırlı değildi. Onlar aynı zamanda herkesi -zımnî- “gizli fuhuş”a teşvik etmekle, toplumsal “kohezyon”un veya sağduyunun (yani meleke rezonansının) dağılmasına veya kaybolmasına, ve de insanların bir takım “şartlı refleks”lerle güdüldüğü bir sürü hâline gelmesine sebep olmuşlardır... Bu ve bunun gibi pek çok iddiayı, büyük bir liyâkatla öne sürüp savunabilirim; çünkü o bataklıkta içinde bizzat yaşamış ve de -psikolojik ve mental olarak- sakatlanmadan çıkmış ender kişilerden biriyim ben... Üstelik, bugünkü teorik görüşlerimi, o bataklıkta içinden başlayan hayat mücâdelesini ve düşünce süreçleri sonunda kazanmışımdır... Çünkü 1950'li yıllar, ergenlik ve ilk gençlik çağlarımı yaşadığım, ve kişiliğimi oluşturduğum kaotik bir dönemdi... Onun için diyebilirim ki, kişiliğim öyle bir kaosun içinde tebellür ettiğinden dolayı, Antropolojik Kaos'un anlamını ve Antropolojik Kozmos'un (toplumsal düzen'in) temel kânunlarını ilk gören ve idrak edebilenlerden oldum. Yoksa, didaktik (ahlâkî ve dînî) öğretileri belleyip onu bunu taklit ederek, -yâni “insan” mukallitliği ile- “şahsiyet” kisvesine bürünmüş biri değilim ben... Ama ne “ironik”tir ki, benim böyle bir kaotik ortamda -bir nevi- “inisiyasyon” imtihanlarından geçmeye mecbur kalmama sebep olan da, bana bu zorlu imtihanlardan -bilinçlenerek- başarıyla geçmemi sağlayan “meleke” gücünü yüklemiş olan da Annem'dir aslında... Annem F. Fevziye, taşra (Niksar) kökenli, II. Abdülhamid bendeğânından bir sancak beyinin, İstanbul'daki Mekteb-i Hukuk'da okutup da -kendi çocuğu olmadığı için- sonradan evlât edindiği yeğenin (A.Rahmi Turaçlı'nın) kızı idi... Kendisi Gedikpaşa semtindeki “Gedikpaşa Konağı”nda doğmuş, ve ana okulundan itibaren aynı semtteki Amerikan okuluna gönderilerek, tam bir Abdülhamitçi gibi, yâni “içi Müslüman, dışı İngiliz (veya Amerikan)” olarak yetiştirilmişti. Çünkü babası (kendi deyişimiyle Beybâ'sı), kendisini -sîmâ olarak- Abdülhamit'e benzeterek övünecek, ve de Abdülhamit'in “istikbal Anglo-Amerikan hegemonyasındadır” anlamındaki öngörüsünün bir kehânet gibi gerçekleştiğini -ömrü boyunca- söyleyerek îman tâzeleyecek kadar Abdülhamit hayrânı idi... Buna mukâbil Babam, baba tarafından, Fatih'in hocası Molla Gürânî'ye atfen **Gürânî**, anne

tarafından ise, Yavuz'un yoldaşı, Kânûnî'nin hocası İmâm-ı Sultan Mevlâna Bekdaş Efendi'nin ismine izâfeten **Bekdâşi** idi... Yâni İstanbul'un köklü -fâtihân- sülâlelerinden gelmekteydi. Ve bu yüzden de Annemle Babamın ailelerinin anlaşabilmesi, dolayısıyla kendilerinin de zihniyet olarak uyuşabilmesi imkânsızdı tabii ki... Ama ne var ki 1930'larda bile, evlendirme işlerini genellikle çöpçatanlar yürütüyor, ve bunların başını da, yalanı, mübâlâgası bol “arap bacı”lar çekiyordu... Annem, Gedikpaşa'daki Amerikan okulu kapanıp da, Arnavutköy'e nakil yapılması gerekince, mutaassıp(!) babası tarafından oralara gönderilmemiş, ve yakınlardaki İst. Kız Lisesi'ne kaydettirilmişti. Ama bu okula intibak edemeyince, lisede -mükerreren- sınıfta kalmış, dolayısıyla baba baskısından da kurtulmak üzere, bir an önce evlenmek isteğine kapılmıştı. Babam gibi, iyi aile çocuğu, yüksek mühendis ve eli yüzü düzgün birini -tâlip olarak- görünce de, ağlamaklı olarak evlenmek için can atmıştı. Ve bu şekilde de, daha başlangıçta anlaşamayacaklarını anlayan aileleri, ve özellikle de Babaannemi, -hissiyâtına dokunarak- iknâ etmeyi başarmıştı... Ancak ne var ki, 1937 yılının Ağustos'unda Annemin, daha yirmi yaşını doldurmadan gerçekleştirdiği evliliğinden hemen sonra bozuşan iki aile, ömür boyu birbirlerinin yüzüne bakmamışlardır... Arada hiçbir menfaat kavgası olmadığı halde, her iki tarafın da diğeri düşman gibi gördüğü, hatta “Abdülhamid bendesi köylü” kökenli oldukları için, Annem tarafının, biz çocuklara -şaka yollu da olsa- “domuzun piçleri” diyecek kadar Babam tarafından nefret ettiği, bu iki ailenin rûhî uyuşmazlığının sebebini, ben çok sonraları anlayabildim ancak... Ve toplumumuzun hangi derin târihî fay çatlaklarının üzerinde bulunduğunu da... Babam M.Orhan Güran, sekiz yıl Demiryolları inşaatlarında kontrol mühendisliği yaptıktan sonra, 1938'de Bayındırlık Bakanlığı'nın Ankara'daki merkez binâsına tâyin olmuş bir “köprü ve tuneller” uzmanı idi; ki 1972'de yaş haddinden emekli oluncaya kadar da orada çalıştı... Biz -18 ay büyüğüm olan- kız kardeşim Esin ile, 2.Dünya Savaşı başlarında Ankara'da doğduk, ve “demokrasi”ye geçip NATO'ya girinceye kadar da, gâyet mazbut bir aile hayatının içinde büyüdük. Ki bu arada, melekeleri çok güçlü olan Annemizden, gâyet sıhhatli bir etik (davranışsal) disiplin -yâni “moral” ve “estetik” duygusu- edininip, zihnî formasyonunu gelişmiş bir şehir kültüründe kazanmış olan Babamızdan da, metodolojik (ve/veya objektif) düşünce disiplini öğrendik... **Ancak ne var ki, 1950'lerin başlarında Ankara'ya, Demokrat Parti kadroları ile birlikte Amerikan askerleri de doluşunca, -âmiyâne tâbirle- feleğimizi şaşırдық...** Bir defa DP'nin siyâsî ve bürokratik kadroları içinde, eşleri Annemin okul arkadaşı olan birçok eleman, hatta “kodaman” vardı. Sonra da, Türk-American Assosiation'ları, İngilizce'den biraz anlayan kadınlara bile büyük değer ve hatta pâye veriyordu; ne hikmetse(!)... Dolayısıyla DP'nin, çapkın ve seksopat erkeklerini örnek alan, irâdî ve ihtiraslı kadınları da “uçuş”lara başlamışlardı; hem de “milli yenge” sıfatıyla kendilerini Devlet'in istihbârat teşkilâtlarının koruması altına aldırarak... Daha mutaassıp çevrelerden gelenleri de, “kabul günleri” kamuflajı altında “lezbiyen ilişkiler” geliştirmişlerdi aralarında... Onun içindir ki bizde, “devlet sırrı” denilen kavramın anlamı, o zamanlardan beri, gizli “infaz”lar ile, gizlenen “seksopati”lerden ibâret kalmıştır. Dolayısıyla de, böyle işlere bulaşmamış veya vâkıf olup da susmamış bir insanı “devlet adamı” yapmamışlardır; ve yapmazlar da... Hatta mûteber bir gazeteci bile yapmazlar; açık sözlü ve gerçek şeffaflıktan yana olanları... Çünkü çökmekte olan bir devlet teşkilâtında, “sorumluluk paylaşımı”nın anlamı “suç ortaklığı”na dönüşmektedir doğal olarak... Meselâ hiç unutmuyorum, Annemin Amerikan okulundan arkadaşı olan bir bakan eşi, Amerikalı bir zenci çavuşla yatmıştı da, çavuşun çenesi düşük diye, bizim Milli İğtişâş Teşkilâtı “infaz” edivermişti adamı... Hatta bu yüzden, Amerika Birleşik Devletleri ile aramızda, resmîyete dökülen bir kriz bile yaşanmıştı. Ama sonradan, Amerikan istihbâratçıları da bizim Milli(!) teşkilâtlarımızdaki yerlerini alınca, bu tür kararları mutâbakat hâlinde alır oldular; ve mesele kalmadı... Bütün bunlar, annemin arkadaşlarıyla yaptığı haftalık toplantılarında, “kızlar” arasında -basit şifreler tahtında- açıkça konuşuluyor, ve dolayısıyla biz çocuklara kadar da intikal ediyordu. Hatta bir süre sonra bu dedikodular, imzâsız mektuplar şeklinde (sonradan MİT raporları diye ünlenen şekilde) posta kutularından da çıkmaya ve dikkatimizi çekmeye başladı... Annem, melekeleri veya “zamanlama” ve “göz karârı” denilen davranış disiplinleri gâyet güçlü olan bir insandı. Ve dolayısıyla, -teorik olarak- cinsel hormon dengesinin ve “periyod”larının bozuk olması gerekiyordu; ki sonradan Babamın da teyid ettiğine göre öyleydi... Onun için kendini tek başına gerçekleştirmeye veya göstermeye kalktığında, hem bilgi donanımının yetersizliğinden, hem de “dişilik kompleksi”nden dolayı seksî tavırlara, -“ergen kız” saflığında- sırf gösteriş olsun diye, fazla önem veriyordu; kaldı ki zâten kendisi, boylu poslu gösterişli bir kadındı... İşte tam o sıralarda Babam, biriktirmiş olduğu parayla, projesini de kendisinin yaptığı bir ev inşaatına başlayınca Anneme, kendini göstermek veya gerçekleştirmek (!) için büyük bir fırsat çıktı. Çünkü inşaatın ve yeni evin gereksinimleri için, DP devrinde palazlanmış politik iş adamları çevresiyle doğrudan ilişki kurma olanağını buldu; ve ondan sonra da “uçtu”... Bu durumun başlangıcında

önce kız kardeşim (ablam Esin) huylandı, ve onun çıkardığı huzursuzluklar dolayısıyla de babam ve bazı yakın akrabalar alâme oldular... Babam bir ara celâllenip boşanmaya kalktıysa da, annemin akrabalarına derdini anlatamayınca yatıştı; ve ondan sonra da, babaannemin bütün ısrarlarına rağmen bir daha boşanmayı hiç düşünmedi... Üç dört yıl sonra, gâyet sıhhatli (1.70 boyunda sportmen, dansçı ve alımlı) bir kız olan Ablam, o gerilimli ortama dayanamayıp -immün sisteminin yıkımıyla- lenf kanseri oldu; ve bana, ölümünden bir gün önce **“Ergin bunlar (sosyal çevre) beni mahvetti, ama sen güçlüsün, bunların hakkında geleceksin!”** diye temennî ve/veya vasiyet bildirisinde bulunarak, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı bölümü ikinci sınıf talebesi olarak Dünya'ya veda etti (15 Nisan 1958)... Daha sonra anladım ki kendisi, bir siyânet meleği gibi davranarak beni, olaylara muttâlî olmaktan ve bulaşmaktan -dolayısıyla de şiddetli tepki göstermekten- korumuş meğerse... O yıl sonunda liseyi bitirdiğimde, Amerikan işgâlinin açıkça görüldüğü, ve yoz bir yaşam biçiminin hüküm sürdüğü Ankara'dan bayağı soğumuştum. Onun için, köklerimin bulunduğu güzel İstanbul'a, Babaannemin yanına ilticâ niyetiyle İst. Üniversitesi'ne girdim... Tâtilerde Ankara'ya gittiğimde, Annemle arkadaşça konuşuyor, ve uygunsuz ilişkilere girdiği takdirde bize -sosyolojik açıdan- kötülük yapmış olacağını, ve de benim, böyle bir durumu kabullenemeyeceğimi açıkça söylüyordum. O da bana, yabancı erkeklerle olan ilişkilerinin sâdece iş ve arkadaşlık ilişkisi olduğunu, ve de para kazanmasa Babamın maaşıyla geçinemeyeceğimizi söylüyordu; ki o sıralarda, babamın yapmış olduğu evi satıp bir miktar “kapital” sâhibi de olmuşlardı... Bunun üzerine ben, -vardığımız mutâbakata binaen- ikinci yıldan sonra okula ara verip, iş adamı olarak para kazanmaya karar verdim; ve dolayısıyla iki sômetr (yani bir yıl) hiçbir sınava girmedim... Ve de, o sırada hiç unutmam, çocukluk arkadaşım Bülent'in, Yüksekaldırım'da radyo montajcılığı yapan bir akrabâsıyla, radyo îmalâtına girişmek üzere anlaştım. Ki o zaman için çok orijinal olarak tasarladığımız radyonun fizikî plânını, bizim fakültedeki bir asistana yaptırmış, ve hatta fakülte teknisyenlerinden ortak bile bulmuştuk... Ama tam işe başlarken Ankara'ya gittiğimde, emin bir kaynaktan -tesâdüfen- öğrendim ki, annemin iş ilişkisi, aslında seks ilişkisiymiş; ve de annem bana -başından savmak için- yalan söylemiş... Bunun üzerine çıkan kargaşanın nihâyetinde bir gün, ansızın babamın Bayındırlık Bakanlığı merkez binâsındaki makâmına gittim; ve de rezâleti öğrendiğimi bildirerek, tavrını açıklamamı istedim. Kendisi hiç ummadığım bir soğukkanlılıkla karşıladı beni; sanki geleceğimi bekliyormuş gibi... Nitekim gâyet hazırlıklı bir şekilde, “bu devirde bütün kalburüstü ailelerin böyle yaşadığını, benim de bu durumu kabullenip ses çıkarmamam gerektiğini..” bildirdi. Ve de ezcümle, “sen ses çıkarmazsan, kimse sana bir şey söylemez; yani kimse kimseyi yüzlemez bu düzende..” dedi... Ve sonra da “ama şâyet itirâzın varsa bu hayat tarzına, veya şerefine çok düşkünsen sen bilirsin, o zaman da bizden hiçbir yardım bekleme” diye ilâve etti... Aslında ben o zamanlar seks olayını, şerefle-merefle, ahlâkla-mahlâkla ilgili görmüyordum. Hatta tam tersine, cinsel ilişki ve tatmin olayını, peynir ekmek yemek ve beslenmek gibi gâyet doğal bir hak olarak görüyordum; insanlar için de...(sanırım, bugün de böyle düşünen gençler vardır)... Kaldı ki bir “iç güdü”nün, didaktik öğreti (ahlâkî nasihat) ile, ve hatta -korkutarak “şartlı refleks” kazandırma anlamında da olsa- herhangi bir terbiye usûlüyle engellenemeyeceğini, engellenebilse, hayvanların da terbiye edilerek çiftleşmekten vazgeçirilebileceğini, ama bunun mümkün olmadığı, şeklindeki bir mantikî çıkarımla da destekliyordum bu görüşümü... Hatta bu inancım da daha da ileri gidip, -Bülent, Taner gibi- yakın arkadaşlarıma, “yahu şehirlere umûmî tuvaletler yaptıkları gibi, bir de çiftleşme odaları yapsalar da, tav'a gelmiş veya kızışmış çiftler hemen girip hâcetlerini görseler” gibi pratik önerilerde bile bulunuyordum. Zîra bu seks işinin insanlarca fazla abartıldığını, ve dolayısıyla de zahmetli ve pahalı bir hâl getirildiğini düşünüyordum. Ki hâlâ da aynı düşüncedeyim; ama bu sefer, bu abartının “kapitalist sömürü”ye yaradığını, onun için bu konudaki bilinçlenmenin, bilinçli olarak engellendiğini de biliyorum artık... Ancak daha sonraları, şiir yazar, şarkı besteleyen insanlar çekti dikkatimi... Çünkü bunların, bu davranışı, yâni çiftleşme ihtiyâcı içinde buldukları zaman, bu ihtiyâcı gidermek üzere hazır (kızışmış) durumda bulunan bir partner arayacaklarına, sevda üzerine şiir veya şarkı yapmaları durumu, doğal değil, anormal bir davranıştı, biyolojik olarak... Çünkü bunlar, şiirin ve şarkının para etmediği -hatta avam için yasak olduğu- zamanlardan beri bu işi yapmaktaydılar; ve hâlâ da -peşinen- para getirisini düşünmeden yapanlar vardı... Ayrıca, şiir ve şarkı yazmasam da, bende de vardı -hayvanlara nazaran- bir anormallik... Çünkü hem bu eserlerden büyük zevk alıyor, hem de çok güzel bulduğum, değer verdiğim, saygı ve sevgi duyduğum (hemhâl olduğum) kızlara karşı, cinsel bakımdan tutukluk gösteriyordum. Ya da ancak serhoşken yaklaşabiliyordum böylelerine... Ki halkın, “çirkinler tâlihi..” gibi nitelemelerle tespit etmiş olduğu anomali de, buydu herhalde... Kafamdaki bütün bu sorular ancak, “tabu” kavramını anlamamla, daha doğrusu nesnel “insan” karakteristiklerini, veya son tahlilde “ritm melekesi”ni idrak etmemle

cevaplarını buldular... Yâni benim, babamın teklifini kabul etmememdeki mücbir sebep, -şeref meref düşüncesi değil- bir zamanlar “her ne pahasına olursa olsun, yalan söylemeyeceğim” diye etmiş olduğum yemindi aslında.. Çünkü lise ikinci sınıf talebesiyken söylemiş olduğum -son- yalanımın ortaya çıkmasıyla öylesine mahcup olmuşum ki, âdeta vücudumun kimyası değişmişti; ve onun için de, o zaman ettiğim yemine hep sâdik kalmıştım... Babam her ne kadar, “sen fâş etmezsen, kimse seni yüzlemez (foyanı yüzüne vurmaz)” dediyse de, ben bu ikiyüzlü seçkin (!) insanlarla, “zımnî suç ortaklığı”na girmeyi de içime sindiremedim. Çünkü, bunlar belki bana yalan söyletmezler, veya beni yalan söylemeye mecbur bırakmazlar ama, yalan söyletmemek üzere de, gâyet güzel kullanırlar diye düşündüm. Kaldı ki “matematik” gibi bir düşünce disiplini de yalancılıkla asla bağdaşmazdı. Zira matematikteki sembolleri kavramlaştırmak için onlara ön yargısız bakmak, ve onları sâdece relasyonları ile anlamlandırmak gerekirdi. Oysa, bir yalancının kafasında, “ön yargılı” olmak bir alışkanlıktı... Yâni ben, babamın, “annemin zanpara (zenpâre) kullanmasını görmezden, yalanlarını bilmezden gelmem” anlamındaki teklifini kabul etmemekle aslında, matematikçe düşünme yeteneğimi, daha doğrusu -melekeler anlamındaki- yetilerimi kurtarmıştım. Ki sonra da “matematikçe düşünme” faaliyeti benim -fıkrî ve etik disiplin anlamındaki- hayâtımı kurtardı... Ama **gençliklerini o bataklıkta içinde geçirip, dejenere durumları kanıksayarak yaşlanmış olan “uyaroglu” karakterli insanlar, yalancı, düzenbaz, obez, seksopat kişiler -ve hatta en yakınlarım- olarak bana, hâlâ üzüntü ve rahatsızlık veriyorlar; geçmişten gelen bozuk düzenin sembolleri gibi görünüp, müdâfileri gibi davranarak...** Ve onların yüzündendir (veya sâyesindedir) ki, ben de böyle bir tarihî “şeffaflık” reprezentasyonunu gerekli görüyorum...

Gerçek Demokrasi'nin İdrâkı...

1961 baharında bizimkilerden koptuğum zaman, sâdece 5-6 bin lira param vardı; ki bu da, girişmiş olduğum îmalât işinin ilk harcamaları için hesabıma yatırılmış olan paraydı. Kaldı ki, annemin, ödeme sıkışıklığını beyân etmesi üzerine bu paradan da bir miktar geri iade etmişim... Ama normal olarak da, okulu bitirmeme iki yıl vardı; ve dolayısıyla bu para çok yetersizdi... İşte o zaman -can havliyle- derslerime yumulunca, “matematikçe düşünme”nin bir nevî meditasyon (ve psikoterapi) olduğunu anladım... Yâni son tahlilde, sosyo-ekonomik muammâlar ve çâresizlik, benim matematiğe -âdeta- sığınmama sebep olmuş, matematikçe düşünmenin kazandırdığı ferâset ile de, sosyo-kültürel meseleleri umursamaz, hatta küçümser hâle gelmişim. Eğer “söz”sel bir branşta okuyorsa olsaydım, kullanılan metaforlar daima bana yaşadığım sosyo-psikolojik çalkantı ve çelişkileri çağrıştıracaklarından dolayı, kendime gelemeyecek ve de tahsilimi bitiremeyecektim diye düşünüyorum... Ama matematikçe düşünce ve idrak sâhibi olunca da -iki yüzlü ve yalancı insanlardan müteşekkil sosyal(!) çevrelerden kopmak sûretiyle- hayatı, iki kutuplu olarak yaşamaya başladım: Bir yanda, -günde en az 8, en çok 19 saat masa başından kalkmadan- dipdiri ve izole olarak, en az bir hafta süresince yaşadığım bir, “matematikçe düşünce” hayatım, diğer yanda da, biyolojik bir beslenme ile, şakalı, şamatalı seksî etkileşim, ve -en yalın hâliyle- seks hayatım... O zamanlarda kendimi, -her genç matematikçinin idol olarak kabul ettiği- Galois (Galuva) ile Abel'e benzetiyordum; hem yaşantımla, hem de kazanmış olduğum ferâset itibâriyle... Gerçekten de o sıralarda, -hiç unutmam- “eğrisel entegral” ve “rezidü”ler üzerine yeni bir metod geliştireyordum ki, inandırıcı olamayacağım korkusu, ve birilerine kaptıracığım endişesi içinde unutup gittim. Çünkü o zamanlarda da, bizim üniversitelerdeki sıradan hocalara sunulan önemli ve/veya iddialı tezler, ya -cehâletten- ciddiye alınmaz, ya da ciddiye alınmıyor gibi yapılarak “iç” edilirdi... Hâlâ yanarım, boşa giden o “konsantrasyon”uma ve emeklerime... Ben tabii ki, biri (Galois) 21 yaşında, -politikayla karışık- bir kız dâvâsı yüzünden girdiği düelloda, diğeri de 27 yaşında meyhâne ve umumhâne köşelerinde verem olarak ölen idollerim kadar olamadım; ve sonum da onlar gibi trajik olmadı... Ancak şunu öğrendim ki, sembolik mantıkla (matematikçe) düşünerek, insânî görüş ve ferâsette gereken keskinliğe ulaşabilen bir kişi, “hayvan”lıkla “insan”lığın farkını -iyi- bilir; dolayısıyla de onun “rehber” alınması gerekir. Çünkü insanlaşma zonunu (panteist zon'u), geriye doğru katederek hayvanlık sınırına girmekle, irâdenin nasıl kalktığını ve şuurun nasıl kaybedildiğini, sonuna kadar izleyebiliyor, ve de “cinsel fetişizm” ökse'sine yakalanmadan, veya “şefkatli şehvet”e müptelâ olmadan bu sınırın içine nasıl girilip çıkılabileceği husûsunda usuller ihdâs edebiliyor bu insanlar... Ama merâmını anlatmak için metaforik (mecâzî) -yâni muğlâk- kavramlara (veya Söz'e) muhtaç olanlar ise, seks konusunda yaptıklarını da, yapacaklarını da hiçbir zaman net olarak

kavrayamıyor, ve de dâimâ, insanlıkla hayvanlık arasında gidip gidip geliyorlar; ve dolayısıyla de çeşitli şiddet etkinliklerine baş vuruyor, veya yol açıyorlar; ki onların da mutlaka -bazı rehberlere- “kılavuz”lanmaları gerekir.. Onun için bir toplumda, matematikçe düşünebilen insanların mutlaka -bilimsel usûl ve ölçülerle- ayıklanması, sonra da bunlara genel seçimlerde -çok puanla değerlendirilmiş- nitelikli oy kullanılması gerekir; şâyet insâniyet (veya gelişme) yolundan düşmemek isteniyorsa... İşte ancak o zaman “seçim”li yönetim sistemleri, gerçek veya gelişmeci bir “demokrasi” hâline gelebilirler. Çünkü bir defa, burada sözü edilen “matematik”ten kasıt, “calculus” anlamındaki, mühendislik (teknoloji) matematiği değildir. Yâni bu “matematik”, beceri, kaabiliyet veya performansla ilgili bir iş değildir. Sözkonusu “matematik”, akli “sıralama melekesi”nin âmîl olduğu, ve de tamâmen anlamsız (nötr) sembollerin, terim veya eleman olarak kullanıldığı bir düşünce disiplindir. Onun için de, “ritm melekesi”nin gücüyle doğru orantılı olarak kendini gösteren, ve de analar zinciri vâsıtasıyla iletilen fitrî (doğuştan) bir yetidir. İşte bu sebeptendir ki, -müziyenlik gibi- halk arasında “tanrı vergisi” diye nitelendirilir.. Aslında kapitalistler, antik Grek sitelerinden aldıkları “demokrasi” rejimini, kölelere oy hakkı tanımakla birlikte, site vatandaşlarının “ilâhî kişilik” rolünü -mistik anlamda- fiilen üstlenerek dejenere etmişlerdir. Zira bugün artık anlıyoruz ki, antik Grek sitelerinde “köle” demek, “insan”dan farklı, hayvana yakın bir mahlûk demektir; ama bununla birlikte, Tanrı'ların has adamları, akrabaları ve hatta bazen de kendileri sayılan “vatandaş”lar ise, başlangıçta “denizcilik” fenomeni gibi -meleke gücü gerektiren- olayların içinde yaşayarak hayatta kalabilmekle inisiye olmuş, yâni gerçekten seçilmiş insanlardı. Ve sonra da bu seçkin insanlar, “ritm” ve “sıralama” melekelerinin ölçüsünü veya derecesini ortaya koyan, bir çok sanat ve bilim dalları icat etmişlerdi... Ne var ki, “köleleri adam yerine koyuyoruz” diyen bugünkü seçkin(!) site vatandaşlarının (kapitalistlerin), ne gibi bir insânî değere sâhip oldukları, kendilerini nasıl tanımladıkları, -mistik anlamdaki- ilâhlıktan vaz geçip geçmedikleri ve de ilâhlıklarını sürdürmek için (kapital edinmek üzere) ne gibi kurnazlıklara ve/veya risklere ihtiras duydukları, yâni girişimlerinde kendilerini mi, yoksa kendilerinden çok başkalarını mı riske ettikleri, hâlâ açık değildir. Hatta bu belirsizliğin, zenginliği Tanrısal seçkinlik sayan Yahudi ve Protestan dinlerinin tesiriyle, zorbalıkla korunması mubah olan, zimmî bir “hüsn-ü kuruntu” mutâbakatına, yani olumsuz bir yöne doğru evrildiği de görülmektedir.. Ama buna mukâbil, eski “sâhip” kavramının bugünkü mütekâbili olan “işveren”in niteliği bilinmedikçe, “sâhibini arayan köle”lerin, “iş arayan emekçi”ler hâline gelmelerinin, olumlu ve anlamlı bir değişme sayılamayacağı ise gâyet açıktır.. O halde bugün, -takiyye şeklinde de olsa- bir “metafizik üstünlük” iddiası kabul edilemeyeceğine göre, “birey insan” değerlendirilmesi artık bilimsel olarak yapılmalıdır; modern demokrasilerde... Yoksa, “para” diye bir nesnenin ortaya çıkmasıyla, insanlığın ortak “artı-değer”ini -bir şekilde- ellerine geçirenlerce, dinlerin “besleyen, koruyan, güden çoban” anlamındaki tanrı ikonundan da güç alınarak uydurulmuş olan “ekonomi-politik” doktrinleriyle insanlığın istismârı, “insânî dejenerasyon” boyutlarına ulaşmıştır bugün...Ve onun için de, bundan böyle -fikirlere baskı ve sansür uygulanmadan- devam ettirilemez artık... Çünkü toplumların, bu derecedeki bünyesel kokuşmuşluğu bizi, -bilimsel (metodolojik) analizler yapmak sûretiyle- “Tanrı” kavramının değişmesi gerekliliğine kadar getirmiştir.

Gerçekten de “İnsan, insanın kurdu...” Olabiliyor; Demokratik Özgürlük (!) Ortamında...

Bizimkilerden koptuktan sonra, kendileriyle yaklaşık üç yıl hiç -bir şekilde- görüşmedim; ki ondan sonra da aramız hiçbir zaman ısınmadı; mesâfeli olarak sürdü... Hem zâten onlar Ankara'da bense İstanbul'daydım.. Ancak ben onlardan ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra yani tam zamanında okulu bitirdim; ders vererek para kazanmakla da birlikte... Babaannem oğlunu (babamı) hiç affetmedi; hatta bu Dünya'ya veda ederken herkesi çağırıp tek tek helâllediği halde, oğluyla helâlleşmesi -Babamın da çekingenliğinden dolayı- gerçekleşmedi.. Babam emekli olunca, O'nun evde oturması anama çok battı... Önceleri O'na, -koskoca köprü ve tüneller uzmanına- gâyet basit özel işler buldu; ama özel şirketler “boğaz tokluğuna” mesâbesindeki ücretleri de aksatınca işler yürümedi. Daha sonra da, Babaannemden kalan mülkleri sattırmaya başladı annem... Ben o zaman, bizim eve (İstanbul'a) kalmaya geldiğinde babamı, “bütün mallarını sattırdıktan sonra seni de -öbür tarafa- gönderecek vâlîde hanım gâliba..” diye uyardım. O da bana, “Öyle mi diyorsun?!.. Ama benim arkama da kalmaz annen” diye cevap verdi. Ki gerçekten de, bu konuşmadan birbuçuk yıl kadar sonra Annem Babamı, “sedef hastalığı” gibi bir -sudanbahâneyle hastaneye yatırdı (yatırmış); hiçbir refâkatçi olmadan... Ve de en sonunda, “akut ishal olduğu,

aşırı su kaybından dolayı sinir sistemi iletişiminin zaafa uğradığı, ve onun için de, hastanenin تنها olduğu bir haftasonu tatil gününde, tuvalette düşüp kalkamayarak komaya girdiği...” bilgisi verilmekle birlikte, koma hâlindeki bedeninin -“vasiyeti böyleydi” denilerek- eve taşınmış hâli taktim edildi babamın; hem de bana “tedbir nedir?” diye sual edilme küstahlığı gösterilerek... “Koma hâlindeki bir insan eve getirilir mi?..Tedbirlerin gereği ancak hastanelerde yapılabilir” dediğimde ise, “ne yaptığımızı biliyormuyuz telâştan...” diye cevap verildi... Suikast gibi kaza denilebilecek bu trajedinin, “tüy dikti” denilebilecek son noktası da, -dizinin dibinde büyütüp binbir masraf ve meşakkatle tabip yaptığı- küçük oğlunun hem koma hâli'ndeyken, hem de cenâzesi kaldırılırken yanına uğramamasıydı... Babam -Ankara'da- gömüldükten sonra, annemle kardeşim -tam anlamıyla- bana dirsek çevirdiler; âmiyâne tâbirle “öküz öldü ortaklık bitti” gibilerinden... Hatta Babamın yazıp da, bana verilmek üzere bırakmış olduğu özel mektubu bile vermediler... Yıllar sonra bu mektubun bozuk bir fotokopisini ele geçirdiğimde, bunların bana göstermeyi uygun görmeyecekleri tek bir ibâreye rasladım; ki o da, “Sen çok akıllı bir insansın, ama...” şeklindeki bir paragraf başlangıcıydı. Çünkü babamın hayattayken, bana böyle bir iltifatta bulunduğu, ne görülmüş, ne de duyulmuştu... Babamın ölümünden bir buçuk yıl kadar sonra, Almanya'daki arkadaşım (Utku) beni arayıp da, “annen çok hasta, uçakla İstanbul'a geliyor, onu havaalanında karşıla” dediğinde, sözünü hiç de ciddiye almadım. Çünkü annem, işine geldiği her durumda hasta numarası yapardı... Ancak havaalanında karşılamaya gittiğimde, kendisini tanıyamadım; ve kendini göstermek üzere yanıma yaklaştığında ise, hortlak görmüş gibi ürktüm... Yâni çok kötölemiş ve âdeta bitmişti, kanserden... Sonradan öğrendim ki, sevgili -tabib- oğlu, gözüne girmek için, “seni gençleştireceğim” diye vaadlerde bulunarak kendisine bir takım operasyon ve terapi(!)ler uygulamış; ve dolayısıyla de bünyesinin fizyolojik dengesiyle immün sistemini allak bullak etmiş... Sonuç itibâriyle ortaya çıktı ki, hayvânî (içgüdüsel) amaçlarla yaşanıp, yapılan yanlışlar (günahlar) için metafizik mercilerin affına sığınılan bir hayat anlayışında da, aynen hayvânî kurallar geçerli olmakta, ve “insan insanın kurdu..” hâline gelmektedir; her türlü nezâket ve şefkat gösterilerinin altında... Yâni annem nasıl ki babamı, -aslında mizaç uyuşmazlığından dolayı, kendisinin de sebep olduğu- sedef hastalığından kurtarıp, sapasağlam yapacağım diye “öbür dünya”ya gönderdiyse, oğlu da kendisini, “seni iltihaplı safra kesesinden kurtarıp, hormon ilaçlarıyla gepegenç yapacağım” diyerek “âhîret”e intikal ettirdi... Halbuki, her ikisine de söylemiştim: **“ileri yaşlarda, kronikleşmiş rahatsızlıklarınızla birlikte yaşamaya alışmalısınız; onlara radikal (ve cerrâhî) müdâhalelerde bulunmaya kalkmamalısınız; çünkü onlar, huylarınız ve çevrenizle ilgili fenomenlerdir; ve de siz o yaşlarda, huylarınızı da, çevrenizi de kolay kolay değiştiremezsiniz!”** diye...O zamandan beri soruyorum kendi kendime, “başkası hakkında , onun sağlığıyla ilgili kararlar alıp uygulama irâdesi ortaya koyanlar, acaba hiç mi ihtimal vermezler veya hissetmezler, onlara kötülük yapabileceklerini?”... Yâni netice itibâriyle, babamla benim evimde yapmış olduğumuz konuşmada, benim söylediklerim de, babamın kehâneti de aynen gerçekleşmiş oldu...

Netice-i Kelâm:

Bu Tebliğ'de sözkonusu ettiğim kişilerin yalana, dolana, iki yüzlülüğe dayalı hayat tarzları, hem kendileri, hem de memleket için, hiç de iyi sonuçlar doğurmamıştır. Ama onların yaptıkları en büyük kötülük, yerlerine -yetiştirerek- bıraktıkları “tıpkı yapım” benzerleridir; yâni psikopat, obez ve seksopat bir kuşaktır... Çünkü onların gizli kapaklı, dejenere hayat tarzları, deşifre olmadığı için aynı hayat anlayışı müteakip kuşakta da devam etmektedir. Yâni onlara göre, -kişisel olarak- hayatın amacı, içgüdüsel hazzlar almak anlamındaki -hayvânî- bir mutluluktur... Bu “insanımsı”lar bilmezler ki, insanlığın en genel (soyut) karakteristiği olan “akıl”, iç güdülere karşı -onları frenleyen yönde- gösterilen cehtlerle (ritmik tepinmelerle) husûle gelmiş bir fonksiyondur. Dolayısıyla aklın, içgüdüsel tatmin amaçları doğrultusunda çalıştırılması, bir otomobilde, frenle gaza aynı anda basmak gibi bir “antagonist çelişki” doğurur; ve de -bütün yalanlara kaynaklık yapmakla birlikte- akla zarar verir. Veya başka bir deyişle, hiçbir “akıl”, hayatın gâyesini, kendi mahvında göremez; ve onun için de “cinsel ilişki”ye, fizyolojik dengenin korunması için -irâdenin askıya alınmasıyla, “söz”lerin de anlamını yitirdiği, gevşeme anlarında- yaşanan, bir “def-i hâcet” olayı olarak katlanabilir ancak... Çünkü “akıl” için “insânî hayat”, mantıkî düşüncelerden, estetik görüşlerden, bilim ve sanat etkinliklerinden zevk alarak yaşamak demektir aslında... Yâni akıl'la en fazla “romantik aşk” yaşanır, ama seks aslâ... Bütün bunların izah edilip anlaşılabilmesi için herhalde, herşeyden önce bir “otokritik” tavrının ortaya koyulması gerekirdi. Ama nerdeee o ferâset ve basîret

sâhipleri?!.. Tam tersine, muhtelif mugâlâatlarla -zeytinyağı gibi- üste (haklı) çıkma çabaları aldı yürüdü. Hatta, koskoca bir “27 Mayıs” olayı bile karalanmaya çalışıldı; kitlesel olayların beşerî vicdânın tezâhürleri olduğu gerçeği gözardı edilerek... Ve onun için de, yaptıkları “din bezirgânlığı”nın getirisini bugün, -sözde- imam yapmak için yetiştirdikleri köy, kasaba ve varoş çocukları tahsil etmektedirler; ve de tûy dikmektedirler, onların ettiklerinin üzerine, doğal olarak... Ölümden sonra bile cinsel haz umûdu taşıyan bu “dindar akli(!)”na karşı ise, ancak şu söylenebilir: Akıl dışı -hayvânî- bir olay olan seks'in, “akıl ve mantık dışı kurgular” demek olan Din(ler) tarafından, metafizik bir mekânda (cennet'te), yine metafizik bir mevhum olan “tanrı” tarafından verilen bir ödül gibi sunulması kadar, mantikî(!) bir saçmalık olamaz. Ki böyle bir “saçmalama”nın kökeni de, kadîm uygarlıklarda insanlara “tabu”sal korkularını yendirmek için uğraşan “tanrı-kral”ların, ve onların tapınaklarında icrâ-i sanat eyleyen “kutsal fâhişe”lerin sebep olduğu “yanılsama”da aranmalıdır... Ve dolayısıyla, insanları, “kutsanmış cinsel haz” ile şartlayan veya büyüleyen böyle bir doktrinin (Din'in), kapitalizmin sömürgeci ideolojisine nasıl hizmet ettiği de iyi anlaşılmalıdır... Ben bu gizli kapaklı olayları ve/veya dejeneresansı, -zamanında karşı çıktığım ve bedelini de ödediğim için- açıklamakta yetkili ve hatta görevli addediyorum kendimi... **Onun için de , son olarak diyorum ki, bu yazıdan rahatsızlık duyacak olan bir insan, fizyolojik ve psikolojik açılardan hasta demektir; hatta adı geçen kişilerin yakınları dahî olsalar... Bu insanlar, tanısı konulmuş veya bildikleri bir hastalıkları yoksa bile, mutlaka bir doktora görünmelidirler... Ama bu yazının karşısında, bir çözülmüş probleme veya bilmeceye bakar gibi -heyecanlardan ârî- huzur duyanlar ise, “insâniyet yolu”nun yoldaşları olarak -herzaman- bizimle ilişki kurabilirler... Bundan böyle İnsanlık ve Dünya, halkların, geçim talepleriyle yaptıkları ayaklanmalarla değil, insanüstü “peygamber” arayışı ve takıntısı içinde bulunmayan “birey”lerin, “artık İsa'lar (birey'ler) çarmıha gerilmesin!” sloganıyla -binlerce yıllık “insan rolü”nü, zâhiren sürdürürken, içten içe hayvanlaşmış olan mahlûklara karşı- yapacakları başkaldırıyla kurtarılabilir ancak...**

Ali Ergin Güran: 09/09/09